

наше
фентезі

Ольга Войтенко

У СВІТЛІ СВІТЛЯКІВ

книга друга
ПОШУКИ ВІДПРАВНИКА

Львів
Видавництво Старого Лева
2019

У світі, де панують тиша, холод і пітьма, де більшість жителів спить не прокидаючись, спокій може порушити не так багато подій. Хіба що повідомлення, яке надходить невідомо від кого, невідомо звідки і невідомо як. Повідомлення, яке Єва-Ліза, Тім і Макс так довго чекали. Повідомлення, яке змусить їх покинути свій дім, за межами якого на них чекає лише невідомість і далека дорога.

*Усім, хто не полишає
своїх пошуків і мрій*

© Ольга Войтенко, текст, 2019
© Ана Годісь, обкладинка, 2019
© Видавництво Старого Лева, 2019

Усі права застережено

ISBN 978-617-679-713-5

Єва-Ліза сиділа біля вікна домашньої бібліотеки, читаючи книжку. На її щастя, книжкам не потрібна електрика, тому читати вона могла, незважаючи на перебої в електропостачанні.

Дівчина відгорнула з обличчя пасмо білого волосся, яке щойно випало із зібраного на потилиці пучка, і роззирнулася навколо. Щоразу, коли вона виринала зі світу якоїсь із книжок назовні, доводилося заново звикати до того, як усе тут тепер влаштоване.

Ліворуч скупчилися вже прочитані книжки, а праворуч — ті, за які вона тільки планувала взятися. Єва-Ліза сиділа у великому кріслі на третьому поверсі дому в кімнаті, що віднедавна майже вся була завалена книжками.

І хоча ззовні її будинок залишився таким самим, всередині він змінився докорінно: тепер тут годі було й знайти щось з усіх тих десятків електроприладів,

які раніше працювали постійно, а світло горіло лише в одній кімнаті. У домі стало порожньо і тихо. Деколи тихо настільки, що дівчина спускалася вниз і грала на роялі, аби поселити довкола хоча б якісь живі звуки. Тоді твори Шопена і Рахманінова розліталися вулицею, яка своєю чергою теж виринала з тиші і трішечки оживала, але лише до тієї миті, коли лунав останній акорд.

Відтоді як за один день радикально змінилося усе навколо, минув майже рік. І геть усе, що Єва-Ліза раніше знала і до чого звикла, залишилося там — у тому дні. Далі ж було лише нове, неочікуване і незвичне.

До того дня Єва-Ліза майже ніколи не виходила з дому і нічого не вирішувала самотійно. Хоча саме це вважається ознакою дорослості. Тож у який момент людина дорослішає — тоді, коли сама того хоче, чи тоді, коли цього вимагають обставини? Для Єви-Лізи це однозначно було наслідком обставин. Вона часто про це думала, гортаючи сторінки книжок і стаючи на деякий час жителькою інших країн та навіть вимірів. У кожному з них існували свої правила, як і в цього, реального світу. Та чи справді він реальний? Чи справді все так, як усі звикли й придумали? Чи справді потрібно розділяти планету на країни першого і третього світу? Чи справді у тварин і людей різні права? Чи справді є дорослі і є діти? Чи, можливо, це такі правила, і ми просто беремо на себе ці ролі, бо так звикли, бо так усім зручно? Звичайно, мова тут не про той час, коли тобі три, але чи обрала б Єва-Ліза для себе те життя, яким вона жила до,

якби їй дозволили обирати чи хоча б спитали її, чого вона хоче? Та ніхто навіть не припускав, що в неї потрібно щось питати. Тоді їй здавалося це нормальним, але зараз вона розуміла, що втратила щось дуже важливе. Все частіше їй хотілося поговорити про це з батьками, але говорити було ні з ким і запитувати теж було нікого.

Про маму їй було не відомо абсолютно нічого, вона зникла разом зі своєю відстороненістю і спокоєм, а батько спав летаргічним сном в одному з кабінетів мерії. Він спав і не прокидався, як і решта мешканців міста. Власне, доти вони спілкувалися не набагато більше, але Єва-Ліза принаймні мала теоретичну можливість про щось його запитати, хоч ніколи цього й не робила.

Вона вирішила не забирати батька додому, адже була впевнена, що не зможе перебувати в будинку, якщо він без руху там лежатиме. Тому деколи заходила в таємний кабінет мерії, сідала на підлозі поряд із батьком і ділилася з ним своїми міркуваннями. Наприклад, отакими роздумами про дорослість чи про можливість вибору. Раніше їй би й на думку не спало про таке з ним говорити, але зараз вони стали майже друзями. Хоч він, звісно, нічого не відповідав і навряд чи взагалі чув її, Єву-Лізу це не бентежило — після кожної такої розмови вона відчувала полегшення.

Повертаючись після цих розмов додому, дівчина вже спокійніше минала спорожнілі кав'ярні і крамниці, покинуті автомобілі і залишені на вулиці речі.

Вона йшла повз цю тишу і порожнечу, не пускаючи їх всередину...

Єва-Ліза на мить заплющила очі, відкинула усі ці роздуми і нарешті перегорнула сторінку. Вона вже хотіла було перейти до наступного розділу «Дивовижного чарівника країни Оз»*, аж раптом планшет, що лежав на столі, засвітився — і Єва-Ліза почула майже забутий звук. Вона не чула його так давно, що й не одразу зрозуміла, звідки він. Дівчина з підозрою зиркнула на планшет і завмерла, не наважуючись навіть дихнути, не те що поворухнутися... Врешті тремтячими руками вона відклала книжку, взяла планшет і подивилася на екран. Коротке повідомлення розтяглося на чорному екрані великими білими літерами:

* В оригіналі: The Wonderful Wizard of Oz. Роман американського письменника Лімана-Френка Баума (1856–1919).

«Хто-небудь! Будь ласка, хто-небудь...
Відгукніться!»

Не може бути... Єва-Ліза перечитала повідомлення ще раз і вражено покрутила планшет у руках.

Від кого воно?

Повідомлення не мало жодного підпису чи адреси. Було геть незрозуміло, в який спосіб його відправили та як воно потрапило на її планшет.

«Люблю книжки, — подумала дівчина, — ти завжди знаєш, хто їх написав».

Вона глянула у вікно, швидко спустилася темними сходами і відчинила двері. Денне світло одразу засліпило очі — і Єва-Ліза зупинилася на порозі. За мить вона перетнула газон, дорогу, обійшла старий будинок, що стояв навпроти її дому, і, піднявшись зовнішніми сходами аж до горища, постукала у двері.

Відчинив високий чорнявий хлопець в окулярах для зварювання і светрі з закасаними рукавами. Єва-Ліза опустила погляд — ноги хлопця були вимащені в землі. «Знову ходив босий в оранжерею», — здогадалася вона.

— Привіт... — зсунувши окуляри на чоло, Тім зміряв Єву-Лізу пильним поглядом. — На тобі піжама — в курсі?

Вони не бачились декілька днів, та й загалом останнім часом менше бачились, тож на її візит хлопець не чекав.

— Привіт... ага, — сказала Єва-Ліза і підняла перед собою увімкнений планшет так, щоб хлопець побачив напис на екрані.

Тім звів брови вгору і декілька разів уважно прочитав повідомлення.